

NADAL: EL SALVADOR QUE VE DEL FUTUR

Semblen dues històries paral·leles, però és una de sola: la de l'Emmanuel, Déu amb nosaltres. Es poden llegir per separat i cadascuna té el seu sentit. Però es millor llegir-les entrelaçades, perquè realment ho estan.

Nadal sempre està encarnat en la història, encaixat en el camí que fa la humanitat. Déu ens ha enviat el seu Fill. Fet Germà tresca amb nosaltres. La promesa de l'Èxode es compleix a Betlem.

Per aquells dies sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot l'imperi. Aquest cens va ser anterior al que es féu quan Quirini era governador de Síria.

Llavors, en temps del primer Nadal i ara, uns quants, sempre els mateixos, ordenen, millor decideixen. S'han enfilat al pedestal del diner, acaparen els recursos de la terra, controlen els mitjans de comunicació, atien els focus de violència, provoquen les crisis econòmiques, blinden els seus bens, domestiquen els exercits al seu favor. D'això en diuen "ordre" i "llibertat". Però tots sabem que és el desordre instal·lat i la falsa justificació de injustícia.

Tothom anava a inscriure's a la seva població d'origen. També Josep va pujar de Galilea, del poble de Natzaret, a Judea, al poble de David, que es diu Betlem, perquè era de la família i descendència de David. Josep havia d'inscriure's juntament amb Maria, la seva esposa. Maria esperava un fill.

Mentre, la majoria es plega per força al seu caprici. Són tants... Van d'ací d'allà, empossos per la necessitat. Sense nom i amb el risc de perdre les arrels. En ple domini de la dita societat del benestar, mil milions moriran, abans d'hora, colpits per la pobresa extrema. És la immensa zona fosca del nostre planeta rodejada pel petit espai del luxe desvergonyit i l'aparença incitada. La foscor hi és real i dura, però dins hi ha amor, dignitat, vida...

Mentre eren allà, se li van complir els dies i va néixer el seu fill primogènit:

...que alimenten la força de la fidelitat. Lluny dels temples d'or i de les façanes de la vanitat, que només són miratges i mentides, neix un fill estimat, és abraçat un ancià oblidat, és defensat un dèbil, és acollit un passavolant, és encoratjat un deprimat, és escoltat un emmudit, és acceptat un deficient. El fill de Maria és Jesús, un dels nostres. El germà estimat és el Fill de Déu, el Senyor.

ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se.

És el fill necessitat, volgut i esperat per la humanitat. Molts ni se n'assabenten. Una família, d'amor i de cor pobre, l'acull. Només l'amor dona escalf, seguretat, creixement. L'abundor causa insolidaritat. L'austeritat, igualtat. El Fill de Déu no pot néixer ric: li seria impossible ser germà de tots. La fraternitat creix des de sota, mai des de dalt. Perquè no és una concessió, sinó una conquesta. L'infant creix lluitador: de bon inici ja aïrta l'aspror d'una menjadora.

A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. Un àngel del Senyor se'ls va aparèixer i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué: -No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria:

És nit, però aquesta es fa estelada i transparent perquè hi escoltem la Paraula, que descobreix el misteri. Quantes desventures i quantes amenaces ens enfosqueixen la mirada i el cor, ens cansen les passes i ens enterboleixen l'horitzó millor. Però Déu ha vist l'opressió del seu poble, ha sentit com clama per culpa dels seus opressors. Coneix els seus sofriments i per això ha baixat a alliberar-lo. El clam dels pobres ha arribat fins a Ell i ha vist com l'oprimeixen. (Èxode 3,7-10) "T'envio. Vés -li ha dit al seu Fill- sigues el seu Salvador..."

avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora,

No el busquem entre els autosuficients, entre els creguts de les imaginacions, entre els tancats en les seves falses seguretats, entre els entesos en la seva vana saviesa i encadenats en els seus rituals, entre els rics avorrits colgats en les seves riqueses. El Messies-Senyor, neix humà, parla la paraula de l'amor, del servei, del compromís: aquest llenguatge sí que l'entendem. Aquest capteniment sí que ens arriba dins.

de sobte s'uní a l'àngel un estol dels exèrcits celestials que lloava Déu cantant:
-Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima.

Ara ja sabem qui és Déu! El coneixem en directe. Ara ja sabem a on anem i per quin camí encertat hi arribarem! Ara sí que tenim a l'abast la pau del cor i la fraternitat real entre nosaltres! Ara sí sabem segur que els qui ens intenten esclavitzar tenen els dies comptats, que el pedestal que els enlaira trontolla per la empenta imparable del Senyor que va a favor nostre.

Feliços els pobres, no perquè ho són (és una injustícia flagrant!) sinó que, perquè Déu és un d'ells, la seva pobresa aviat s'acabarà. (Perquè no reconeixes el pobre que et, i podràs ser feliç?)

Quan els àngels els deixaren i se'n tornaren cap al cel, els pastors deien entre ells:
-Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber.
Hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora.

Acosta't, reverent, al pessebre: és un acte d'adoració i de reivindicació. A l'ensem, adora Déu present i abraça el Germà que ens allibera, reconeix el Senyor de la Glòria i allista't a la causa del nostre Alliberador.

En veure-ho, van contar el que els havien anunciat d'aquell infant. Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors. Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava. Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit: tot ho van trobar tal com els ho havien anunciat. (Lluc 2, 1-20)

I ara tenim necessitat, delit de dir-ho a tothom. A la taula de la família i al cercle dels amics. A la coincidència ocasional a l'entrada de casa i al veí amb qui t'atures pel carrer. Al company de treball i al col·lega de dèria o de colla. Reflecteix la llum d'esperança que t'ha tocat el cor. Fes-ho i es complirà allò de que val més una persona amb fe i amb llum interior que no pas noranta-nou que només tenen interessos i mirada tancada.

Nadal és la ocasió que tens, cada any, de refer el convenciment que et dona pau i fortalesa. Nadal és la celebració de la vinguda del Salvador que ve del futur.

Josep Bofarull, rector

UN DETALL PER LA NIT DE NADAL

Aquest any el grup de joves de la parròquia hem estat els encarregats de fer el record d'aquesta nit tan especial.

Nit en la que tots i cada un de nosaltres hi posem la voluntat de intentar ser més bones persones, d'alguna manera les dotze de la nit, ens marquen un poder tornar a començar, les nadales i la celebració del naixement de Jesús ens inviten a ser humils, a tornar a percebre el dia a dia des de la innocència d'una criatura, a ser més compassius, pacients, alegres, ...

Per tot això, el que pretenem amb el record d'aquest Nadal és que en aquest objecte que se us donarà, siguem capaços de introduir-hi tot allò que NO PODEM COMPRAR a les botigues, ès a dir, en definitiva, el que desitgem és regalar als nostres familiars i amics ; una mica més de temps per poder-nos dedicar millor els uns als altres, una mica més de paciència, una mica més d'il·lusió, un saber portar alegria quan faci falta, ..., bé tots aquells valors que ens fan ser cristians.

Cal anotar que aquest cop els joves em volgut fer participar a tots els nens de la catequesi fent arribar amb cada detall una felicitació molt especial.

Esperant que us agradi el detall, Bon Nadal.

EXPERIÈNCIES VISCUDES

Naixement d'un fill

Un embaràs és un moment molt especial que es viu dins la família. Són nou mesos d'emocions, de molta il·lusió i, sobretot, de molta plenitud. Per mi han estat els nou mesos més complets i intensos que he viscut. És una experiència única i que val molt la pena viure. Des del moment en què t'assabentes de la bona nova, que tens vida dintre teu, ja l'acaricies, li parles, li expliques moltes coses... I quan el veus per primera vegada, tot i que encara no ha nascut t'emociones tant...

Són uns mesos que desitges que passin ràpid per tenir-lo entre els braços i abraçar-lo. Vas comptant el temps que queda perquè arribi el gran dia. I quan arriba el dia del naixement i el tens entre els braços per primera vegada, s'experimenta un cúmul de sensacions i l'alegria és tan immensa que és molt difícil d'expressar i de descriure. És un moment únic. Una nova personeta ha arribat a la família per estimar-la i guiar-la. Ara entenc i puc dir que no se sap prou com una mare s'estima els fills fins que es viu aquesta experiència.

Aquest Nadal, a casa, una nova pastoreta ens acompanyarà al Portal per adorar a Jesús.

Teresa Pons

Amor familiar; fidelitat.

L'AMOR FAMILLIAR és un dels amors més silenciosos que hi ha. És aquell amor que passa de puntetes, sense fer massa soroll. És aquell amor que, quan hi és, ningú no s'hi fixa, però quan no hi és, es nota a faltar molt.

Sens dubte, qui dóna aquest amor fa que les persones que estan el seu costat siguin més felices.

La vida, tota ella, és prou complicada: estem massa sols, els maldecaps del dia a dia, la convivència amb avis, joves, la vida de parella, les relacions amb els fills, la feina, l'economia familiar..., un garbuix de situacions que són més fàcils de portar si tens algú que és al teu costat i que et dóna un cop de mà si ho necessites.

Aquesta persona que és al teu costat, sempre, en els bons moments i també en els dolents, que et dóna suport, que t'ajuda, que et fa riure o plorar, que comparteix amb tu tots aquests petits instants, que et dóna el que té, el seu temps, les seves ganes i les seves forces. I sempre d'una manera silent, com qui no vol la cosa, HI ÉS PRESENT:

L'amor familiar és una bona manera de seguir el camí de Jesús???

Bon Nadal a tots els homes i les dones de bona voluntat que encara creuen que l'amor i la pau són possibles.

Josepa Domingo

Diades senyalades familiars.

Posar-nos davant del pessebre i contemplar-lo amb deteniment i tendresa, ens ajuda a reviuir moments entranyables de la nostra infantesa. El record de les celebracions nadalenques en família, on les vivències es fonamentaven en estimar i compartir, fa que tinguem un sentiment d'agraïment i enyorança vers les persones de la nostra família que ja no estan entre nosaltres i que amb la seva fe i senzillesa ens van saber transmetre que Nadal és pau, amor i esperança en el cor de les persones que estimen a Déu.

Mercè Plana

Acolliment de persones que no son del nostre cercle.

EL PREIMER NADAL D'EN FAIÇAL

Tot i que feia temps que tenia previst arribar a Catalunya el dia 25 de desembre, per un seguit de circumstàncies va arribar el 24 a la tarda-vespre. Venia sol, no coneixia a ningú, excepte un antic veí del seu llogarret que li havia donat una adreça.

Fayçal, era el més jove dels set germans i no havia sortit mai del lloc on havia nascut, un lloc petit on era molt difícil, per no dir impossible, de cobrir les necessitats més bàsiques per viure. Tota la seva família havia decidit enviar-lo a Catalunya perquè comencés una nova vida i més endavant pogués fer venir algun altre dels seus germans.

L'autobús l'havia deixat als afores de la ciutat. Feia estona que caminava, tenia gana i fred. Estava meravellat i gairebé marejat de tanta llum que hi havia pels carrers. No sabia que fer; trobar l'adreça on havia d'anar, no seria fàcil, no entenia les explicacions que li donava la gent.

Tot d'una, va sentir uns cants que sortien d'un gran edifici. Al capdamunt hi havia unes campanes i una creu. Allí no hi podia entrar, segurament era un lloc reservat als cristians i ell era musulmà. Però aquella cançó, que no entenia s'assemblava tant a les cançons que li havia cantat la seva mare quan ell era un nen!. Els cants el van fer apropar al temple. No hi va entrar, però en va tenir prou escoltant aquelles veus que demanaven "què li darem al fillet de Maria", per saber que aquella era una terra d'acollida i que, tot i que no seria fàcil, seria la seva nova pàtria.

Pere Cano

Llum que trobem en moments de dificultats. Llum que ens orienta...

En ocasiones la vida nos pone a prueba con algo inesperado y doloroso que en un primer momento parece no tener salida y ves que el camino a recorrer será largo y difícil pero la esperanza que Dios te hace sentir te empuja a seguir hasta llegar al final y das la gracias por su infinita misericordia que ha hecho que no desfallezcas ni un solo momento.

En estos días en que celebramos la Natividad de Jesús y la huida de María y José con el Niño, amenazados de muerte, nos hace pensar en todas esas personas que hoy en día son perseguidas por cualquier causa y han de emprender un camino hacia ninguna parte. *Lola del Rio*

NADALES POPULARS CATALANES: LES "NOSTRES" NADALES

No ens podem pas imaginar unes festes nadalenques sense cants. És evident que en els nostres cançoners, i en els d'arreu del món, les nades ocupen un lloc destacadíssim. Però avui volem parlar de les "nostres" nades, les de casa nostra: les Nades Populars Catalanes: "El Rabadà", "El noi de la mare", "Les dotze van tocant", "Els tres reis", "Fum, fum, fum", etc. Qui no les ha sentit, cantat o tararejat alguna vegada? Composicions que amb el pas del temps han enriquit el nostre repertori cançonístic. Històricament, les nades a Catalunya es remunten des de finals del s. XIV i començaments del s. XV. Cal cercar-ne els orígens en himnes i pregàries de la litúrgia pròpia de Nadal. Són cançons de tipus estròfic que ens mostren les tradicions i la cultura de tot un poble.

Les temàtiques més freqüents en les nades populars catalanes parlen de Sant Josep i la Mare de Déu, la visita dels pastors, l'adoració de Jesús, la presentació d'ofrenes, així com també ens parlen de tradicions tan "nostrades" com el pessebre, els pastors, el tió i els reis.

Dins el cicle nadalenc, les nades es canten en les celebracions religioses, sobretot durant la Missa del Gall, però també hi ha el costum de cantar-ne dins l'àmbit familiar davant el pessebre, per fer "cagar" el tió, després dels àpats nadalencs, etc. així com també en representacions teatrals.

La tradició diu que durant la nit de nadal no es dormia. Havent sopat es feia cagar el tió, a la cuina o a la vora del foc. Els infants piquen la soca mentre canten una cançó o una cantarella: "Caga tió, tió de Nadal...". Tot seguit la gent acudia a l'església a celebrar la Missa del Gall, i els pastors adquirien un paper molt important oferint llurs presents i cantant sense parar: "El vint i cinc de desembre fum-fum-fum...", i moltes més. I per la diada de Reis, calia esperar a Melcior, Gaspar i Baltasar amb un fanallet encès a la mà i cantar una cançó per tal d'orientar-los: "Visca els reis de l'Orient, que porten torrons per tota la gent...".

I així, al llarg dels anys, les cançons han passat de pares a fills o d'avis a néts per transmissió oral i adquirint el caràcter i les arrels pròpies del nostre país. Vet aquí la importància de les "nostres" nades. El cicle nadalenc ja és aquí i amb ell arriben les "nostres" nades, cançons que tenen el regust de les nostres tradicions, que il·lusionen a petits i a grans i que, sobretot, ens transmeten el missatge de pau, solidaritat i harmonia que ens porta el Nadal:

"Què li darem en el noi de la mare
què li darem que li sàpiga bo:
panses i figues i nous i olives
panses i figues i mel i mató"
Bones Festes!!!

Teresa Reverté

BENEDICCIÓ DE LA TAULA

Dia de NADAL

Sou beneït, Senyor Déu nostre,
que en la bondat de Santa Maria,
heu acomplert l'esperança dels pobres.
Us demanem que amb la mateixa fe
amb que ella esperà el Fill que havia de
néixer, també nosaltres sapiguem reconèixer
en els germans el rostre del Crist, que
amb vós viu i regna
pels segles dels segles. Amén.

Dia de REIS

Déu i Pare nostre,
que acceptàreu els presents que els
mags us feren com a signe d'adoració en
nom de la humanitat;
acolliu també el nostre desig
de servir els més necessitats.
Beneïu la nostra taula,
i doneu-nos un cor disposat
a acollir els germans.
Vós, que viviu i regneu
pels segles dels segles. Amén.

SALM DE LES COSES PETITES (fragment)

Un dia les coses petites sentiren el frec del misteri,
d'un ensurt d'ignorada delícia llurs febles entranyes fremiren,
el refilar dels ocells ressona de mòduls angèlics,
l'olor de les flors més humils se sentia a celestes fragàncies,
el fins borrallons de la neu teixien gonelles de verge,
menestrals i pobres pastors rebien missatges angèlics
negats als savis i als prínceps.
I és que aleshores saberen que també el gran Déu és petit.
(...)
Per tal d'atansar-se a l'Altíssim ja no cal pujar a les muntanyes,
ans fer-se petit flectant els genolls tremolosos en terra;
ni escutar els secrets del món, ni passar la mar tenebrosa;
basta internar-se en el cor;
no call inflor de saber, ni agenç de paraula artitzada.
Déu és pertot, però habita en els cors i en les coses humils,
com Maria i Josep a Betlem sense llar per al gran partenatge,
i els pastors guardant els ramats que l'anunci dels àngels acullen,
que cap savi no hauria acollit,
com els reis de la màgia estel·lar que postraren ciència i riquesa
als peus d'un nadó captaire.
(...)

-Senyor Déu dels exèrcits, dels exèrcits de les coses petites.
Us vèiem al cel des dels segles, però no us coneixem sinó ara,
Déu es denega als superbs, només als humils es revela.-
Carles Cardó, Torino 27 de febrer 1938